



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Caput IV. De principe quodam Christianam fidem occultè profitente, & de
duobus Monachis exustis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

34 BARLAAM ET IOSAPHAT

retur: quod si inueniretur, flammis ad-
diceretur. Hi enim sunt, inquit, in-
quiebat, quorum autoritate popul^o adducitur
ut eum, qui cruci suffixus est, pro Deo
colat. Interea autem huiusmodi quid-
dam accidit, quod maiorem ipsi indi-
gnationem excitavit, eumque mona-
chis infensorem reddidit.

DE PRINCIPLE QUODAM

Christianam fidem occultè profitente:

Et de duobus Monachis exustis.

CAPVT IV.

INter homines dignitate præditos
quidã erat, qui primas in aula obtine-
bat, vir elegãti vita, ac fidei pietate, qui-
que salutis suæ operam summo studio
dabat: occultè tamen, ob Regis metũ.
Quamobrem nonnulli, ob eam, qua a-
pud Regem pollebat, autoritatem ipsi
invidentes, eum criminari studebant, ac
summopere laborabant. Et quidem
cum Rex aliquando satellitum manu
pro suo more sepius, ad venationẽ pro-
fectus fuisset, in venatorũ numero pro-
bus ille vir erat. Cũ autem ipse solus
ambularet (diuino, ut opinor, consilio
ita ferente) hominem inter densas ar-
bores humi prostratum, ac pede à fera
quadam grauitè contritum, offendit.

Qui

Nicodemus.

Inuidia.

Qui quidem ipsum prætereuntem intuens, precibus ab eo contendebat, ne se præteriret, verum calamitatis suæ miseratione afficeretur, atq; in domum suã abducendum curaret. Simul etiam illud adiunxit, suam operam ipsi non prorsus inutilem, atque inanem fore. Præclarus autem ille vir ei dixit: Equidẽ ipse virtutis studio, atque amore te assumam, tuiq; quam maximam potero curam geram. Verum quæ tandem est hæc utilitas, quam abs te ad me redituram esse ais? Pauper autem ille, & imbecillis: Ego, inquit, sermonibus læsis medeor, Nam si quando in verbis aut colloquijs *Medicina* vuln^o aliquod, aut afflictio inueniatur, *verborũ*. consentaneis medicamentis ea curo, ac ne malũ vltius serpat, prohibeo. Pius itaque ille vir, quãquam id quod dixerat, nullius momenti duceret, tamen diuini mandati causa eum in domum suã deferri, ei que quàm par erat, curam adhiberi iussit.

At inuidi illi & luore perciti homines, de quibus ante locuti sumus, improbitatem, quam iam pridem parturiebant, in lucem proferentes, ipsum apud Regem hoc nomine accusãt, quod non solum amicitia ipsius oblitus, Deorum cultum neglexisset, atque pa-

Christianam Religionem animum inflexisset, verum etiam aduersus ipsius Maiestatem graua moliretur, popularem scilicet turbam peruertens, omniūque beneuolentiam sibi concilians. Quod si pro certo scire cupis, inquirunt, nihil nos fingere, atque comminisci, priuatim ei, tentandi ipsius causa, dic te relicta patria religione, ac regni gloria, Christianam fidem amplecti, habitumque monasticum, quem olim tanquam parum honestum persecutus es, induere velle. Nam qui hæc aduersus virum illum scelerate consingebat, ipsius animi institutum ad compunctionem propensissimum exploratum habebant, nec dubitabant, quin si hæc verba à Rege audiret, statim ipsi, quod præstantius esset, suadens, autor futurus esset, vt ijs quæ rectè consulta essent, nullam moram afferret, atque hinc vera esse, quæ dicebant, inuenirentur.

Rex autem, quæ vir ille erga se beneuolentia esset, minimè ignorans, ea, quæ dicebantur probabilitate omni carere, ac falsa esse censebat. Neque sibi faciendum esse ducebat, vt ea temere susciperet, verum rem ipsam, atque obiectum crimen exploraret. Quapropter

pter cūm eum remotis arbitris acciuf-
 fet, tentandī ipsius causa ita eum est al-
 locutus: Nosti, O Amice, quonam
 modo aduersum eos, qui monachi di-
 cuntur, atque adeo aduersus omnes
 Christianos me gesserim. Nunc autem
 eo nomine poenitentia ductus, atque
 praesentium rerum pertasus, ad spes
 illas, quas eos commemorantes audi-
 ui, nempe immortalis cuiusdam regni,
 quod in alia vita futurum est, me con-
 ferre cupio: (nam praesens regnum
 morte omnino interrumpitur.) istud
 autem, me nullo alio qui modo conse-
 qui, ac voti mei conpotem esse posse
 existimo, nisi Christianus fiam, regni-
 que mei gloriae ac reliquis huiusce vitae
 iucunditatibus, & voluptatibus, dicta
 extrema salute, illos religiosae vitae cul-
 tores, & monachos, quos unquam, & sce-
 leratē expulsi, quocumque tandem in lo-
 co sint, inquirens, ipsis me admisceam.
 Ad haec, quid ipse ais? & quid mihi faci-
 endum censes? dic quaeso, per verita-
 tem ipsam te obtestor. Non enim me fu-
 git te supra omnes mortales veri studio-
 sum, atque animi probitate praeditum
 esse.

Bonus autem ille vir, ut haec audi-
 mit, abstrusam fraudem nullo modo

C. 5. agno-

*Callida
 Regis ora-
 tio ad piū
 Principē.*

agnoscens, animi compunctione affectus est, lachrymisque perfusus, simplici animo respondit: Rex æternum viue Bonum & salutare consilium iniisti. Quoniam etiamsi cælorum regnum ægrè inueniri potest: tamen ipsum omnibus viribus quærendum est: *Qui enim quarit, inquit ille, ipsum inueniet.* Præsentium autem rerum fructus, licet in speciem oblectet, ac voluptatem afferat, pulchrum tamen est eum propellere ac propulsare. Etenim noster tū denique est, cum est: Et quos oblectat, multò magis rursus excruciat. Nam & ipsius suauitates & molestiæ, umbra imbecilliores sunt, ac velut naui, in mari cursum tenentis, aut auis, aerem peragrantis, vestigia quam ocyssimè euanescent. Contra, futurorum spes, quam Christiani prædicant, firma ac tutissima est, tametsi in mundo pressuram habeat. Ac iucunditates quidem eæ, quibus nunc fruimur, breues sunt: Illic autem, nihil omnino præter supplicium, ac nunquã finiendos cruciatus accersunt, harum enim rerum suauitas fluxa, & temporaria est: acerbitas autem, sempiterna. Christianorum contra labor quidem temporarius est: voluptas autem, & utilitas, immortalis. *Quamobrem feliciter*

Piavespö.
sio.

Luc. II.

Sap. 5.

Joan. 16.

ter velim cedat bonū tuum consilium. Pulchrum est enim, ac valde pulchrum, ea quæ interitu obnoxia sunt, cum semperpiternis commutare.

His verbis auditis, Rex vehementer quidem indignatus est: cæterum iracundiam compressit, neque ipsum quidquam locutus est. At ille, ut qui prudens ac sagax esset, Regem sua verba grauer, & molestè accepisse animaduertit, versutoque animo id duntaxat egisse, ut ipsius animum exploraret, domumque reuersus, in mœore, atque languore versabatur, addubitans videlicet, quonam modo Regis animum mitigaret, atque impendens sibi periculum effugeret. Cum autem infomnis noctem totam exigeret, eius, qui pedis infractione laborabat, in mentem ipsi venit: eumque ad se accitum ita est allocutus. Memoria teneo te mihi hoc dixisse, quod noxijs verbis medea-

*Hospitali-
tatis mer-
ces.*

ris. Ille autem, Est ita, inquit: & si opus est, scientiæ meæ specimen edam. Senator autem sermonem excipiens, ipsi veterem suam erga Regem beneuolentiam & auctoritatem, quam apud eum obtineret, exposuit: recentemque ite sibi versuto animo adhibitum sermonem: Et quemadmodum ipse quidem

probè respondisset, ille autem ipsius sermonem molesto animo accipiens, per vultus mutationem, iram in intimo pectore latitantem ostendisset.

*Prudens
consilium.*

Pauper autem ille & infirmus, re cum animo suo considerata, dixit: Noscatur oportet, vir illustrissime, Regem malam ac sinistram aduersum te opinionem concepisse, nempe quod ipse regnum occupare studeas: atque tentandi tui studio ea dixisse, quæ dixit: Quamobrem fac exurgas, ac tonso capite, splendidisque his vestibus abiectis, atque induto cilicio, cum primum luxerit, ad Regem adeas, hoc autem sciscitante quidnam sibi hic habitus velit, responde: De ijs rebus, de quibus mecum hesterno die collocutus es, ô Rex, en adsum, paratus te in hac via, quam ingredi constituisti, sequi. Nam etsi delicia ac voluptates iucundæ sunt: absit tamen ut eas post te retineam. At verò virtutis iter, quod ingredi paras, licet arduum & asperum sit, tamen, modò tecum sim, facile, & proclive ac iucundum erit. Ut enim me oblectamento- rum huius vitæ socium habuisti: ita etiam molestiarum habiturus es: quo etiam in futurorum bonorum societatem tecum veniam.

Præ-

Præclarus igitur ille vir infirmi hominis verba comprobans, fecit quem admodum ipse monuerat. Eum itaque Rex videns, atque audiens hac quidem de causa delectatus est, ipsius nimirum erga se beneuolentiam admirans: atque falsa esse, quæ aduersus eum ad se delata fuerant, intelligens, maiore eum honore, atque apud se autoritate, ac familiaritate donauit. Cæterum aduersus monachos rursus ira exarsit, eorum scilicet hæc præcepta esse dicens, ut homines ab huiusce vitæ voluptatibus abstineant, atque incerta spe, tanquam per somnium sese illudi sinant.

Cùm autem rursus ad venationem egrederetur, duos monachos per desertum iter facientes cernit. Quos statim comprehendit, & ad currum suum adduci iussit. Atque iracundis oculis eos intuens, ignem quæ, ut dici solet, spirans, An non audistis, inquit, ô impostores, & circumscriptores, præcones meos aperte proclamantes, ne quis vestri diaboli instituti, post triduum in vrbe, aut vlla regni mei regione inueniretur, aut alioqui præfuso igni cremaretur? Monachi autem, En, inquit, pro eo ac iussisti, ex vrbibus tuis ac regionibus excedimus. Verùm cùm longum nobis.

C. 7. iter

*Sic ars
deludi-
tur arte.*

iret propositum sit, vt ad fratres nostros proficiscamur, ac cibo careamus, hac via incedimus, vt nobis viatica suppetant, nec fame absumamur. Rex autem inquit: Qui mortis minas metuit, huic cibos comparare minimè vacat. Monachi autem, Rectè dixisti, ô Rex, inquit: qui mortem metuunt, id curant, quoniam pacto eam effugiant. Quinam autem hi sunt, nisi qui fluxis rebus intabescunt, easque ad stuporem usque mirantur? Qui quidem cum in altera vita quicquam boni sese consecuturos esse desperent, à præsentibus diuelli nequeunt, ob eamque causam mortem timent. At nos, qui iam pridem mundum, & ea quæ in mundo sunt, odio persequimur, arctamque & angustam viam Christi causa ingredi-mur, nec mortis metu, nec præsentium rerum cupiditate afficimur: verùm futurarum duntaxat rerum desiderio tenemur. Quoniam igitur mors ea, quam nobis infertis, ad sempiternam, & præstantiorem vitam transitus efficitur, idcirco cupiditati potius nobis est, quàm terrori.

Hic Rex per solertiam scilicet, monachos arripere cupiens, dixit: Quid?

An

*Quinam
sint quib⁹
mors ter-
rori esse so-
leat.*

*Mors pijs
allata
transitus
est ad vi-
am.*

An non paulo ante vos secedere dixistis, ut meo imperio pareatis? Quod si mortem minimè timetis, quid est quamobrem fugam ineatis? En hæc quoque frustra & inaniter iactantes, mentiti estis. Responderunt Monachi: Non idcirco fugimus quod denuncia-
Curpij in-
 tam nobis abs te mortem pertimesca-
terdum
 mus: verùm, tui miseratione commo-
grassante
 ti, ne grauiorem condemnationem ti-
persecutio-
 bi accersamus, secedere in animum in-
ne sece-
 duximus. Nam alioqui, quantum ad
dant.
 nos attinet, nullo modo minas tuas ex-
 pavescimus. Ad hæc Rex ira commo-
 tus ipsos exuri iussit. Sicque Dei famu-
 li extremo vitæ die functi, martyrij co-
 ronam per ignem adepti sunt. Statim-
 que edictum promulgatum est, ut si
 quis monachus inueniri posset, sine vl-
 la inquisitione trucidaretur. Atque ita
 nullus huiusmodi ordinis in illa regio-
 ne reliquus factus est, nisi qui in
 montibus, & speluncis, &
 cauernis terræ sese oc-
 cultarant. Verùm
 hæc hæc-
 nus.

DE